Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/100/2016
Identifikačné číslo spisu:	1407219853
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1407219853.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu Hlavné Mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie č. 1, IČO: 00 603 481, proti žalovanej M. I. bývajúcej v H. zastúpenej advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Dobšinského 12, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 4 C 159/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2015 sp.zn. 9 Co 383/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.
II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. októbra 2015 sp.zn. 9 Co 383/2013, potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj ,,okresný súd“ alebo ,,súd prvej inštancie“) zo 4. marca 2013 sp.zn. 4 C 159/2007, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť vypratať a protokolárne žalobcovi odovzdať 4-izbový byt, 1. kategórie, číslo bytu 11, nachádzajúci sa na IV. poschodí bytového domu na ulici N., a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku bez nároku na poskytnutie bytovej náhrady a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 99,50 €. Druhým výrokom odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach odkázal, pričom sa vyjadril k podstatným odvolacím námietkam žalovanej. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p v spojení s § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná (ďalej aj ,,dovolateľka“). Dôvodnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, pričom odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami. Zároveň mala za to, že jej bola odňatá

možnosť konať pred súdom tým, že súd prvej inštancie konal a rozhodol na pojednávaní podľa § 101 ods. 2 O.s.p., napriek tomu, že na daný postup súdu neboli splnené podmienky, pretože nemal predvolanie na pojednávanie jej nebolo riadne a včas doručené. Súd nemohol pri doručení zásielky uplatniť fikciu doručenia, pretože nemal preukázané zdržiavanie sa žalobkyne na adrese doručovania v čase doručovania predvolania, ako aj, že nebola zachovaná lehota stanovená v § 115 ods. 2 O.s.p. Zároveň namietala nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav veci. Navrhovala, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca považoval dovolanie žalovanej za nedôvodné a navrhoval, aby ho dovolací súd zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

6. Žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.
7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľky procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. výslovne netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná dovolateľkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

8. Žalovaná namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

9. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

10. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „vád najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém”, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v

spojení s odôvodnením súdu prvej inštancie obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

11. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Dovolateľka zároveň namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom z dôvodu, že súd prvej inštancie pojednával a vyhlásil rozsudok (na pojednávaní konanom 4. marca 2013) v jej neprítomnosti. Dovolací súd uvádza, že ani táto námietka dovolateľky nie je dôvodná. Z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplývalo, že v neprítomnosti účastníka konania mohol súd vec prejednať a rozhodnúť iba vtedy, ak bol účastník konania, ktorý sa nedostavil riadne predvolaný a ak nepožiadal včas z dôležitého dôvodu (spočívajúceho v jeho osobe) o odročenie pojednávania.

14. Žalovaná namieta, že na pojednávanie nebola predvolaná riadne, keď súd nesprávne aplikoval fikciu doručenia na doručenie zásielky, hoci nemal za preukázané, či sa žalovaná na adrese doručovania v čase doručenia zdržiavala.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola súdom prvej inštancie predvolaná na pojednávanie vytýčené na 4. marca 2013. Zásielka adresovaná žalovanej bola súdu vrátená 27. februára 2013, keď súd prvej inštancie mal za splnené podmienky na uplatnenie fikcie doručenia uvedenej zásielky. Dovolací súd dospel k záveru, že záver súdu o splnení podmienok na uplatnenie fikcie doručenia bol správny. Obsah spisu nedáva podklad pre opačný záver o nesplnení daných podmienok, keď zo spisu nevyplýva, že žalovaná sa na adrese, z ktorej bola predvolávaná nezdržiavala (pričom na uvedenej adrese riadne preberala ďalšie súdne písomnosti).

16. Žalovaná zároveň namietala, že na uvedené pojednávanie nebola predvolaná včas, keď nebola dodržaná lehota stanovená v § 115 ods. 2 O.s.p. Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. sa predvolanie muselo účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa malo pojednávanie konať.

17. Uvedená lehota mala poriadkový charakter ("spravidla"), keď nemohla byť skrátená do tej miery, aby účastník (so zreteľom na okolnosti prípadu) nemal dostatok času na prípravu na pojednávanie. To však neznamenalo, že v jednoduchej veci, ktorá nevyžadovala náročnejšiu prípravu na pojednávanie, nemohla byť lehota skrátená.

18. Pojednávanie bolo vytýčená na 4. marca 2013, keď predvolanie na pojednávanie bolo žalovanej doručené 27. februára 2013. V súvislosti s posúdením poskytnutia žalovanej dostatočnej časovej prípravy na pojednávania, nemožno bez opomenutia ponechať, že tomuto pojednávaniu súdom vytýčené predchádzajúce pojednávania boli sústavne odročované, a to aj z dôvodu prekážky na strane žalovanej. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná tak mala dostatočnú

lehotu na prípravu na pojednávanie.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná bola na pojednávanie vytýčené na 4. marca 2013 riadne a včas predvolaná. Napriek tomu sa žalovaná sa na uvedenom pojednávaní nezúčastnila, pričom súd nepožiadala o odročenie uvedeného pojednávania. Postup súdu, keď prejednal vec v neprítomnosti žalovanej bol preto v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a preto nemohol mať za následok odňatie možnosti žalovanej konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

20. Prípustnosť dovolania nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

21. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.